

Hr. Bertel Haarder stillede tidligere på dagen et spørgsmål om enkeltkommissærer og Parlamentets rolle i forhold til enkeltkommissærerne. Jeg synes, det er et vigtigt spørgsmål, og vil gerne bruge et kort øjeblik til at besvare det.

For det første: Hvis Europa-Parlamentet skal have mulighed for at udtrykke mistillid til en enkeltkommissær, vil det kræve en ændring af Traktatens artikel 201. Jeg synes derfor, vi et øjeblik skal overveje andre veje. Flere medlemslande, herunder det tyske og det kommende finske formandskab, har udtrykt ønske om at se på spørgsmålet om kommissærers ansvar under den kommende regeringskonference, og det er fair nok; det er vi sådan set også parat til. Men der er også en række andre muligheder, vi kan overveje, og en af dem er at skelne mellem det administrative og det politiske ansvar. Det kunne dæmme op for ansvarsforflygtigelse i Kommissionen, som Vismandsrapporten tydeligt har påvist, og den kommende kommissionsformand har netop selv peget på den mulighed.

Om Europa-Parlamentet ligefrem skal have mulighed for at udtrykke mistillid til enkeltkommissærer, synes jeg vi skal vurdere fordomsfrit og gå til fordomsfrit. Jeg kunne godt føle mig fristet til, at det blev sådan, men lad os nu fundere over det og veje det af. Vi kan i hvert fald starte med én ting, og det er at fortælle den nye kommissionsformand, at også vi fuldt og helt står bag, at han udnytter de instrumenter, som Amsterdamtraktaten har givet ham, dvs. muligheden for at sætte en kommissær fra bestillingen, hvis han eller hun ikke udfører jobbet ordentligt, muligheden for at sætte vedkommende ud på et sidespor eller bede det pågældende land om at finde en anden. Det er en særlig procedure, som jeg skal ikke skal trætte med i dag, men jeg synes, vi skal åbne dørene for en sådan debat. Der er ikke tvivl om, at der skal ske noget på dette felt.

Må jeg slutte mine Europabetragtninger med at gøre et par bemærkninger til hr. Keld Albrechtsens vedtagelsesforslag, som det vist hedder nu om stunder. Det er et mærkeligt forslag, og oprigtig talt: Jeg forstår det egentlig ikke. Der står, at vi skal sige nej til mindre indflydelse til de små lande og indførelse af flere flertalsafgørelser.

Jamen vi er nødt til at gøre op med os selv fra starten: Går vi ind for en udvidelse af EU, eller går vi ikke ind for en udvidelse af EU?

Hvis vi går ind for en udvidelse af EU, hvad jeg går ud fra at vi gør, så følger der deraf æn-

dringer i stemmevægtene. Altså vi kan ikke både det ene og det andet. Vi må vælge. Og da der kommer flere små lande og måske enkelte større – Polen som et af dem – betyder det, at der kommer ændringer. Det, regeringen har som princip i den sag, er, at balancen mellem store og små lande nogenlunde holdes, således at de strategiske alliancer er skruet ligesådan sammen i det nye, større EU som i det nuværende EU. Derfor synes jeg ikke, det er en operativ idé.

Det andet, jeg heller ikke forstår, er, at vi skal sige nej til, at EU skal bestemme over skat, social- og lønpolitik. Jamen vi behøver slet ikke at have den pind, for det gør EU ikke. Hvis vi tager lønpolitikken f.eks., hedder det udtrykkeligt i Amsterdamtraktaten, efter at den sociale protokol er integreret i traktaten, at man ikke dér beskæftiger sig med strejkeret og lockout eller løn- og arbejdsvilkår.

Hvis vi endelig ser på beskæftigelsespagten og charteret, så er det eneste, man dér siger, at man netop respekterer parterne, at man respekterer subsidiaritetsprincippet, og at man taler om gennemsigtighed og sammenlignelighed.

Derfor synes jeg ikke, det er en god idé med den vedtagelse, der her er lagt frem.

Så vil jeg gerne sige til fru Pia Christmas-Møller, at jeg lyttede med stor interesse til betragtningerne om lovkvalitet. Det er et vigtigt emne, og jeg deler interessen og også arbejdet. Folketingets formand og jeg selv har haft mange gode samtaler derom, og der er da også igangsat, synes jeg, en række nye skridt.

Vi har fået et lovkatalog, der er bedre timet, og som jeg synes regeringen følger skrappere og tættere end før med hensyn til, hvornår hvor mange lovforslag skal leveres. Vi har strammet sagerne i Justitsministeriet, så Justitsministeriet giver en mere målrettet rådgivning til de andre ministerier, og vi har gennemført en række andre initiativer i lyset af den konference, vi havde for et års tid siden vel. Det er ikke et arbejde, vi bliver færdige med. Det er jeg enig i. Det skal vi hele tiden kunne gøre bedre.

Jeg vil så i øvrigt gerne kvittere Det Konservative Folkeparti for samarbejdet om årets arbejde, ikke mindst i forhold til to spørgsmål. Det ene var Det Kongelige Teater, som jeg også gerne vil kvittere for i forhold til CD, og det andet var Hovedstadens Udviklingsråd.

Det er jo ingen kunst at sige i politik, hvad man allerallerhelst vil have. Kunsten i det politiske arbejde består i, hvor man kan mødes og